

[Gert Petersen.]

man have kartoteker, så må man have arkiver osv. osv., og vi når igen tilbage til, at kartotekerne ikke er afskaffet, og at en vis form for politisk registrering følger heller ikke er det, men bare er indskrænket og rationaliseret. Det mener jeg er den konklusion, vi kan drage af de sidste måneders debat om dette spørgsmål.

Regeringserklæringen af 30. september 1968 var ikke det brud med hidtidig regeringspraksis, som visse politikere — og jeg skal erkende, at jeg ligesom hr. Kjeld Olsen tænker på radikale politikere og ikke på justitsministeren — havde givet det udseende af og ville have os til at tro. Derfor er sagen ikke en rigsretssag, men det er en politisk sag, og som sådan må den løses. Det er meget ubehageligt og meget lidt betryggende at skulle overlade definitionen af begrebet „rimelig mistanke om ulovlig politisk virksomhed“ til efterretnings-tjenestens chefer og for den sags skyld også til regeringen, når den gemmer sig bag dette hemmelighedskræmmeri, som man altid — og det ved jeg at enhver regering i enhver stat vil kunne gøre — kan påberåbe sig i disse sager. Derfor stillede socialistisk folkeparti den 20. november sidste år under den store debat et dagsordensforslag om, at folketinget skulle nedsætte et udvalg til at undersøge mulighederne for en effektiv parlamentarisk kontrol med politiets efterretnings-tjeneste. Dette forslag blev afværget fra regeringspartierne ved en anden dagsorden, som min partifælle hr. Poul Dam, umiddelbart før den blev vedtaget, kommenterede med følgende ord, Folketingstidende 1969-70, sp. 1433:

„Det vil nu om et øjeblik vise sig, at der er et parlamentarisk flertal for at fortsætte registreringerne, om end med en sofistisk begrænsning.“

Det er for mig at se den enkle sandhed, og det, at venstresocialisterne har foreslået en rigsretssag, som der ikke er grundlag for, skal ikke have lov til at fordunkle denne sandhed. Men vil man disse registreringer til livs, så må det ske ad politisk vej.

Og til allersidst: jeg henviste tidligere til, at man har dette kontroludvalg, som justitsministeren i øvrigt omtalte i forbindelse med et af de citater, jeg fremdrog, dette med den rimelige mistanke om ulovlig poli-

tisk virksomhed; justitsministeren sagde, at der jo var kontroludvalget til at sørge for, at der ikke skete noget galt. Jeg tror, at det kunne være ganske praktisk at få dette kontroludvalg inddraget på en eller anden måde i belysningen af disse spørgsmål. Jeg tror i hvert fald, det kunne være praktisk at høre, hvordan kontroludvalget definerer begrebet „rimelig mistanke for ulovlig politisk virksomhed“, for det er en udbredt opfattelse, at dette begreb defineres endda særdeles bredt.

Hanne Reintoft: Jeg frygter også, at denne sag bliver et slag i luften, for det er selvfølgelig, at flertallet i denne sal kan nedstemme forslaget om en rigsretssag mod justitsministeren, selv om ministeren uomtvisteligt har givet vildledende oplysninger. Endeløse diskussioner om ministerens oplysninger med hensyn til politisk registrering er derfor antagelig unødige. Det ligger helt klart, at det er sket. Spørgsmålet er, om man vil acceptere det.

I den konkrete sag kan der i øvrigt også peges på andre forhold, hvor justitsministeren har vildledt tinget, og jeg kan undre mig lidt over, at disse sager ikke er medtaget i forslaget til folketingsbeslutning. Selv om jeg udmærket ved, at det ikke passer ministeren, at jeg minder om det, står det stadig fast, at ministeren både den 16. maj 1968 og den 4. juni 1969 i sagen om Vietnamdemonstrationen i april 1968 gav folketinget oplysninger, der hvilede på urigtige vidneforklaringer aflagt af vicepolitinspektør Dahl-Jensen, og at der også senere i denne sag kom oplysninger frem fra denne højere politiembedsmand, der var i direkte modstrid til, hvad ministeren har sagt. Det skulle ligge helt klart, at grundlovens § 16 om rigsret kan bringes i anvendelse, hvis man vil.

Denne grundlovsbestemmelse er yderligere uddybet i ministeransvarlighedsloven af 15. april 1964, hvor det i § 5, stk. 1, hedder:

„En minister straffes, hvis han forsætligt eller af grov uagtsomhed tilsidesætter de pligter, der påhviler ham efter grundloven eller lovgivningen i øvrigt eller efter hans stillings beskaffenhed.“

Det sidste ord er værd at notere sig, for det må jo også indebære, at en minister ikke